Μήνυμα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου για την Παγκόσμια Ημέρα Περιβάλλοντος

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 11 Ιουνίου, 2010

Η περιβαλλοντική κρίση αποτελεί ένα από τα κορυφαία προβλήματα που αντιμετωπίζει η σύγχρονη ανθρωπότητα. Η μείωση της βιοποικιλότητας και η εξαφάνιση σημαντικού ποσοστού της χλωρίδας και της πανίδας, η αλόγιστη σπατάλη των φυσικών πόρων και όλα τα προβλήματα που αυτή συνεπάγεται, η αδυναμία ικανοποιητικής διαχείρισης των απορριμμάτων και κυρίως οι ραγδαίες κλιματικές αλλαγές, καταδεικνύουν την κρισιμότητα της κατάστασης. «*Πάσα η κτίσις συστενάζει καί συνωδίνει*» (Ρωμ. 8, 22).
Ο σύγχρονος άνθρωπος, έχει αντιληφθεί το οικολογικό αδιέξοδο της εποχής μας, και έχει αρχίσει να κινητοποιείται για την αντιμετώπισή του. Τις τελευταίες δεκαετίες ευαισθητοποιήθηκε σε θέματα προστασίας του περιβάλλοντος. Παρόλα αυτά οι προσπάθειες τόσο των αρμόδιων φορέων, όσο και της Παγκόσμιας Κοινότητας, συναντούν ανυπέρβλητα εμπόδια, επειδή διακυβεύονται ισχυρά συμφέροντα. Έτσι παρατηρείται αδυναμία συνεννόησης και ως εκ τούτου αποτυχία των διεθνών προσπαθειών που αφορούν το περιβάλλον.

Η οικολογική κρίση καθιστά επιτακτική την ανάγκη αλλαγής και αναθεώρησης της στάσης του κάθε ανθρώπου στη σχέση του με το περιβάλλον και την αναζήτηση των βαθύτερων αιτιών της. Η ευλογία που έλαβε ο άνθρωπος από τον Θεό, ως η κορωνίδα της Δημιουργίας, «*πληρώσατε την γην και κατακυριεύσατε αυτής*» (Γεν. 1, 28), παρερμηνεύθηκε, με αποτέλεσμα να διαμορφωθεί η σημερινή κρίσιμη κατάσταση.

Η απληστία οδήγησε τον άνθρωπο σε μια αλόγιστη εκμετάλλευση του περιβάλλοντος. Η υπερκαταναλωτική του μανία τον οδήγησε να λησμονήσει το γεγονός ότι η ευημερία του εξαρτάται από τη λελογισμένη χρήση της Δημιουργίας.

Η κρίση είναι πρωτίστως πνευματική και ηθική και προκύπτει από τα πάθη του ανθρώπου, τον εγωισμό και τη φιλαυτία. Όμως ο άνθρωπος δεν ορίστηκε καταναλωτής και καταχραστής, αλλά οικονόμος, διαχειριστής και ιερέας της Δημιουργίας. Προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να αναζητηθεί και η αλλαγή της στάσης του προς την φύση και να συνδυαστεί με δράση. Η στροφή απλώς σε πιο «οικολογικές» πρακτικές χωρίς μια ουσιαστική «καρδιακή» αλλαγή, είναι ανώφελη. Στη γλώσσα της εκκλησίας, η αλλαγή αυτή ονομάζεται μετάνοια. Μετάνοια σημαίνει μία ολοκληρωτική αλλαγή της νοοτροπίας. Είναι απαραίτητο να αλλάξουμε ριζικά

τον τρόπο που σκεφτόμαστε για τον Θεό, τη Δημιουργία και τους συνανθρώπους μας.

Η Εκκλησία δεν αποτελεί ούτε ακτιβιστική οργάνωση, ούτε περιβαλλοντικό σύλλογο, αλλά φορέα πνευματικής καθοδήγησης. Έτσι απέναντι στις άπληστες επιδιώξεις του σύγχρονου ανθρώπου για συνεχώς αυξανόμενο κέρδος και ευδαιμονία, προτείνει την «ευχαριστιακή», «λειτουργική» και «ασκητική» χρήση του κόσμου, καλλιεργώντας ένα περιβαλλοντικό ήθος, που βασίζεται στις αξίες της αγάπης και του σεβασμού προς το Θεό, τον άνθρωπο και όλη την κτίση. Μέσα από ένα τέτοιο δρόμο μπορεί να επιτευχθεί η Αειφορία, η οποία αποτελεί ζητούμενο της εποχής μας.

Έτσι ακόμα και η παρούσα οικονομική κρίση θα μπορούσε να αποτελέσει μια ευκαιρία για την υιοθέτηση περιβαλλοντικού ήθους. Ας θεωρήσει ο καθένας μας τον εαυτό του συνυπεύθυνο για τον κόσμο που μας εμπιστεύθηκε ο Θεός κάνοντας πράξη το «*εργάζεσθαι καί φυλάσσειν*» (Γεν. 2, 15).

(Πηγή: "ΠΡΟΝΑΟΣ", Τεύχος 396, 10 Ιουνίου 2010)